

Haanden frem, naar de hørte nogen komme; men paa hele Strækningen ned til Torvet, hvor Kafeerne laa, mødte han kun Genlyden af sine egne Skridt.

Det var som at vandre i en uddød By. Men han gik der med, sydende Hoved, saa bevæget af, hvad der var sket, og samtidig saa fuld af kaade Tanker, saa besat af Trang til Spilopper, som han ikke havde været det, siden han var Student. Idet han mindedes den Stemning, hvori han for tre-fire Timer siden havde gaaet her, følte han det, som om han ved et Under var vaagnet op i en anden Tilværelse. Livet laa atter foran ham i tindrende Morgenglans. Alt var forvandlet. Om det saa var Stanken af Gaden Æselsgødning, der om Eftermiddagen havde forekommet ham saa ulidelig, hilste han den nu med Munterhed, fordi ogsaa disse hæslig ramme Uddunstninger tilhørte den brogede og mangfoldige Verden, der var givet ham tilbage af en yndig Kvindes Haand.

Nede ved Torvet, paa et Hjørne, var en Frugtbod aaben: et dybt Portrum, i hvis Bund en Familje sad hyggeligt sammen omkring en lille Lampe. Synet fik ham til at standse, og straks rejste en halvvoksen Pige sig i den Tro, at han vilde handle. For ikke at skuffe hende købte han de største og smukkeste af nogle blomstrende Fersken- og Mandelgrene, der stod i en Krukke mellem Appelsindyngerne, skrev Fru Abildgaards Adresse op og bad om at faa dem bragt derhen næste Morgen. Og da han saae, at Pigen var nydelig og havde brune Øjne ligesom Jytte, lagde han i Overgivenhed to Guldstykker i hendes Haand og lukkede hendes Fingre over dem.

„Behold dem!“ sagde han til det forskrækkede Pigebarn. „Og forvar dine Øjne godt!“

Han gik videre, men havde slet ingen Lyst til at gaa hjem til sit Hotel, hvor kun den sædvanlige Ensomhed ventede ham.

Det faldt ham da ind, at der i et saadant Vejr maatte være pragtfuldt nede paa Strandpromenaden, hvor han rimeligvis ogsaa vilde træffe Mennesker.

Det slog til. Maaneskinnet havde lokket mange ud fra Hotelterne, og baade Damer og Herrer var overstadigt livlige efter Middagen.